

Sygn. akt V CZ 105/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. K.

przeciwko T. N., M. N. i E. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 lutego 2015 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 czerwca 2014 r.,

1) oddala zażalenie,

**2) przyznaje adw. A. K. ze Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny)
kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o
należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu
kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu
zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r. odrzucił skargę powoda R. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 18 marca 2014 r. Skarga oparta była na podstawie określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarżący zarzucił nieważność postępowania, bowiem wyrok został wydany przeciwko współnikom spółki cywilnej, podczas gdy powód pozwał jedynie spółkę, nieposiadającą zdolności sądowej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarga jest niedopuszczalna, bowiem zawiera jedynie pozór podstawy wznowienia. Samo określenie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie wystarcza do stwierdzenia, że skarga opiera się na ustawowej podstawie. Konieczne jest zbadanie, czy wskazana podstawa wznowienia rzeczywiście występuje. Nieważność postępowania z powodu braku zdolności sądowej stanowi podstawę żądania wznowienia postępowania tylko wówczas, gdy wnoszący skargę twierdzi, że sąd nie dostrzegł, iż orzeka w warunkach, w których jedna ze stron nie miała takiej zdolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego, taka sytuacja w sprawie nie zachodziła. W pozwie powód jako stronę pozwaną oznaczył rzeczywiście spółkę cywilną, która nie posiada zdolności sądowej ani procesowej, jednak od samego początku postępowanie toczyło się przeciwko podmiotom, które taką zdolność posiadały, to jest współnikom tej spółki. Sąd Apelacyjny w konsekwencji uznał, że skarga o wznowienie podlega odrzuceniu z powodu braku oparcia jej na ustawowej podstawie wznowienia.

Powód zaskarżył powyższe postanowienie zażaleniem w całości wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu lub innemu sądowi równorzędnemu. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 401 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, podczas gdy w sprawie od dnia wniesienia pozwu zachodziła nieważność postępowania z uwagi na brak zdolności sądowej występującej po stronie pozwanej spółki cywilnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew zarzutom skarżącego, w postępowaniu objętym skargą o wznowienie nie doszło do nieważności postępowania. Powód już w samodzielnie sformułowanym pozwie poza oznaczeniem spółki cywilnej wskazał współników tej spółki jako strony postępowania (k. 2 akt V ACa .../13). Wprawdzie w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 czerwca 2013 r. poza współnikami po stronie pozwanej wymieniona została również spółka cywilna, ale nie prowadziło to do nieważności postępowania, gdyż postępowanie od początku toczyło się przeciwko współnikom spółki cywilnej, co potwierdza chociażby zawarte w sentencji wyroku Sądu Okręgowego postanowienie o kosztach postępowania, a także przebieg samego postępowania, poczynając od doręczenia odpisów pozwu. Sąd Apelacyjny prawidłowo oznaczył strony postępowania. Nie można zatem mówić o zarzucanej przez skarżącego nieważności postępowania, uzasadniającej podstawę wznowienia, o jakiej mowa w art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 379 pkt 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zasadnie w tym stanie rzeczy uznał, że skarga o wznowienie nie została oparta na jej ustawowej podstawie. Przesłanka do odrzucenia skargi o wznowienie postępowania zachodzi nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w skardze okoliczności wprawdzie dałyby się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (postanowienie SN z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt IV CZ 37/14, niepubl., zob. także m. in.: postanowienie SN z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt IV CZ 35/14, niepubl., postanowienie SN z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt III CZ 16/14, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt IV CZ 126/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt IV CZ 105/13, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013, poz. 461).